După furtuna groaznică ce clătinase lumea din temeliile ei, ciurul cerului se umplu cu grăunțe de aur; câte o stea scăpată, în răstimpuri, de tăia văzduhul albastru într-o dâră luminoasă. Firea încremenise; pământul parcă își ațintise urechea să asculte ceva.
Dar Pilat nu îndrăznise să iasă din camera lui și, înădușit încă de sudorile spaimei, căuta să prindă cu auzul dacă smochinul de lângă casă își mai lovea crengile de zid.
O tăcere de moarte se lăsase și pe sălile lungi, și în odăile largi care, cu câteva ceasuri înainte, hohotiseră de blestemele și țipetele mulțimii înfuriate de afară.
Cel din urmă răsunet îl furase zidurilor de piatră glasul sutașului care strigase lui Pilat, de după ușa zăvorâtă, că Omul fusese răstignit.
Când din dosul ferestrei lumina lunii năvăli înăuntru, Pilat păși din colțul în care încremenise, trase de pe pat cerga, apoi, fără să-și scoată veșmintele de pe el, se afundă în așternutul larg și moale, să adoarmă.
Se silea să nu se mai gândească la nimic; își alunga amintirile. Nu izbutea.
Crâmpeie de vedenii i se înfățișau ochilor: fețe crunte, priviri sticloase, brațe zvârcolite. Uneori sutele de obrazuri se apropiau, se amestecau, se contopeau unul în altul și, deodată, un chip blând, cu ochi umezi și calzi, se întrupa aievea – chipul lui Iisus parcă privea la el.
Pilat strânse genele și alungă vedenia; atunci capetele răsăreau din nou, sute, mii la un loc. Sudorile începeau iarăși să-i înmoaie tâmplele.
Adormi într-un târziu, când zorii sting luminele cerului, să-l rumenească numai ei.
Și somnul ce-i puse stăpânire pe viață fu robit, la rându-i, de către un vis ciudat:
Se văzu Pilat, deodată, un negustor bogat în mărfuri, călătorind, cum călătorise în tinerețe, pe clătinatele ape ale Tiberiadei.
Cum purcese pe lângă țărm, vântul se învoiră, umflă vintretele largi, și nava lunecă pe fața întinsă a mării cum păsările cerului lunecă în aer.
Iar, în mers, țărmurile când se apropiau de mal să prindă pântecele corăbiei între ele, când se împingeau departe, de ochiul nu le mai putea zări.
Se mai făcea că pe navă numai el, și niciun alt corăbier nu mai era.
Se mustra Pilat-negustorul, în cugetul lui, că pe nimeni altul nu luase. Și cetatea rămăsese mult în urmă, și la alta târziu ajungea.
Așa se chinuia Pilat să întoarcă singur pânza în vânt, căci marea acum prinsese, fără de veste, a se frământa.
Și iată, că deodată, pe țărm se rumenesc în apus neașteptatele ziduri ale unei cetăți; și pe țărm puzderie de oameni.
„De aici o să-mi iau corăbieri”, socoti Pilat.
Dar nici n-apucă bine să-și sfârșească gândul, și, de pe țărm, strigăte asurzitoare

se amestecară în văzduh, și mâini furioase aruncară o ploaie de pietre asupra navei.
Pietrele sunau în pereții de scânduri; iar unele loviră catargul, și catargul părea că e de sticlă și se sfărâmă în țăndări pe podeaua navei, iar pânza lui zbura în vânt ca o pasăre rănită.
În clipa aceea soarele, rotund și roșu ca jăratecul, se afundă în zare, o dâră de sânge se prelinse peste apele negre până la navă, apoi repede, luna prinse să se rostogolească pe cer, printre norii negri ce-și atârnau zdrențele până deasupra mării.
Vântul începu să șuiere; valurile își deschideau buzele lor lacome. Între cer și pământ numai urletul apei se auzea.
Cuprins de frigurile morții, Pilat zăcea în fundul navei, cu genunchii la gură, cu pumnii la tâmple, clănțănindu-și dinții.
Și parcă își dădea acum seama că negustor nu era, că numai pe mare se găsea, el, Pilat din Pont, și pe mare, ce căuta?
Un tunet; apoi un trăsnet asurzitor lumină o clipire priveliștea de groază; un val se înălță până la cer și lovi nava de o sfărâmă în bucăți.
Pilat căzu pradă apei spumegânde. Cu încordări desnădăjduite, dădu din brațe să se agațe de ceva, să scape. Și mâna îi întâlni un lemn, și degetele se încleștară de el. Dar apa îl răsturnă pe spate. Și Pilat simți cum plutește cu fața în sus, cu mâinile în lături, rășchirate, cu trupul țeapăn.
Și, deodată, își dete seama că lemnul pe care plutea era o cruce, o cruce care-l purta deasupra crestelor încărunțite de spumă, o cruce pe care stătea ca răstignit, de pe care nu se putea mișca fără primejdia vieții.
Atunci, din negurile întunerecului, un chip cunoscut, însângerat de spinii ce-i încununau fruntea, un chip care se plecă peste el de-i privi în ochi...
Un geamăt adânc scoase Pilat și, trezindu-se din somn, sări din așternut. În lumina dimineții rămase buimac de visul care-l muncise. Se șterse la ochi, apoi privi patul pe care se chinuise: așternutul moale păstra, în cruce, urma trupului și a brațelor rășchirate, așa cum o lăsase semnul lui.
Nebun de spaimă, strigând, Pilat căuta să scape de semnul care-l urmărea, amenințător parcă, și aievea. Se repezi afară, în cerdacul de lemn, dar dincolo de Ierusalimul cu zidurile albe, Golgota înălța, neagră pe zarea limpede a cerului, crucea Mântuitorului.
Ochii i se deschiseră mari, nebuni de groază, apoi Pilat căzu, fără de simțire, în brațele slujitorilor cari alergaseră la țipătul lui.